

мориха“, тѣ го отвързаха отъ стълба и почнаха да се подиграватъ съ него. Изплетоха търновъ вѣнецъ и му го наложиха на главата. Остритѣ бодли на трънака се набодваха по лицето му, по челото му, кръвта на струи течеше. Но палачитѣ нѣмаха сърдце. Тѣ наметнаха на окървавениятъ му плещи една червена дреха, багреница, сложиха въ вързанитѣ му ржце тояга, туриха го да седне на столъ и подигравателно почнаха да му се покланятъ.

— Здравей, иудейский царю! Покланяме ти се, казваха тѣ, като колѣничеха предъ него и му се покланяха, а следъ това скачаха, диво се хвърляха върху него и жестоко го удряха и плюяха по лицето.

Въ туй време Пилатъ прати да му доведатъ Исуса, тъй както си е. Окървавенъ, оплютъ съ търновъ вѣнецъ и червена дреха, Исусъ бѣ поведенъ нагоре, за литостратона. Той едва можеше да се изкачва по стълбата. Въ тоя ужасенъ видъ той бѣ изправенъ предъ иудеитѣ.

— Ето го — каза Пилатъ, като посочваше на него. Униженъ, подигранъ, прибитъ... Сега той нѣма вече да забрави урока и нѣма да бунтува народа. Съжалете се надъ него!... Нали и той е човѣкъ! Подарете му живота! Пуснете го!...

Но при тия думи, притихналитѣ за единъ мигъ иудеи, съвсемъ се забравиха. Тѣ викаха, ревѣха, бияха се въ гърдитѣ, като повтаряха едно и сѣщо: „Разпни! Разпни! Разпни го!“

— Вашия царъ ли да разпна? — извика имъ озлобениятъ Пилатъ.

Но при тоя присмѣхъ се повдигна страшна буря. „Ние нѣмаме другъ царъ, освенъ кесаря, викаха тѣ като луди. Единъ е нашия царъ — кесарь,